

Portói beszámoló

A kezdetek

Mikor Göndös Dániel barátommal úgy döntöttünk Portó városába szeretnénk menni cserediákként, még nem tudtunk semmi az országról, a városról és úgy általában a portugálokról. Amikor leszállt a repülőnk, 2017 február 8-án egy ismeretlen helyen találtuk magunkat.

Az első kihívás a metrójegy volt, ami a helyi zónás rendszer és feltöltő kártya miatt nem kis fejtörést okozott. Ezt a mobilitás végéig nem sikerült 100%-ig kiismerni. Meglepődtünk mikor a metró nem a föld alatt közlekedett, de a lényeg, hogy 1 óra alatt a szállásunkra is értünk, ami aztán azt otthon jelentette, több, mint 5 hónapig. Délután még városnézésre is maradt idő/erő. Porto nem nagy város, közel 2 nap alatt bejártuk az egészet, ám megismerni ennél jóval több időbe telt.

Az iskola

A következő hétfőn megkezdődött a regisztrációs hét, megkaptuk a welcome kit-et és megismerkedünk azokkal, akikkel a padokat koptatjuk a szemeszterben. Számomra ez nem volt olyan egyszerű, hiszen elég zárkózott ember vagyok, de hát ezért is jöttem ki, hogy megváltozzak. Gyorsan problémáim akadtak a helyi SIM kártyával, amit közel 1 hónap alatt sikerült megoldanom. Az első hét az iskola által nyújtott programok megismerésével és Portó bemutatásával telt. A következő héten már találkoztam tanárainnal és az általuk elvárt követelményekkel, nem tűntek lehetetlen küldetésnek. Az ezt követő időkben körvonalazódott, milyen tárgyak illenének az órarendembe, melyek érdekeltek, így véglegesíteni tudtam a felvett tárgyaimat. Computer Assisted Auditing Tools and Technics, Organization Management, Forecasting Methods, valamint Portuguese Language and Culture, úgy döntöttem, ezeket a tárgyakat akarom tanulni. A félév haladt, az évközi felmérőket rendre teljesítettem, némelyik könnyebb, másik nehezebb volt, de nem lehetetlen.

A város

Portó az egyik legizgalmasabb város, ahol valaha jártam, korábban már említettem, hogy nem nagy, ezért pár nap alatt körbe lehet járni. Lenyűgözőek a magas hidak, amik a Douro folyó fölött ívelnek, összekötve Portót és Gaiat. A folyó partján, a Ribeiran vendéglők, bárók és boros pincék sorakoznak. Innen a legszebb a kilátás az Eiffel által tervezett Ponte Luís hídra, mely közel 60 méter magas és meghatározó képe a városnak. A tetején a Gaia oldalról beláthatjuk egész Portót a Douro mentén, az egyik kedvenc helyem volt. Távolodva a folyótól terek, parkok és templomok váltják egymást, az ősi szűk utcákon haladva. A Sao Bento vasútállomás és a Trindade metróállomás – mely a központi állomás – között helyezkedik el az Aliados tér, a városháza alatt, általában központi zerepe van a különböző kulturális események során. Az óceán felé haladva láthatjuk a városi bíróságot, melynek szomszédságában található park a diákok egyik kedvenc találkozó pontja. Ha tovább haladunk a Palácio de Cristalhoz érünk, mely függőkertek sokaságát rejt, a meredek falakról pedig első osztályú naplementében lehet részünk. A következő állomás a Boavista, mely az egyik legforgalmasabb tér a Casa de Música mellett, innen könnyű szerrel kijuthatunk az óceán partra.

A kultúra

Mikor megérkeztem Portugáliába semmit sem tudtam róla, de hamar rájöttem, hogy az egyik legizgalmasabb kultúrával rendelkező ország. Az első tapasztalatom a furcsa, fekete köpenyes fiatalok voltak, mint megannyi növendék a Roxfort varázslóiskolából. Nem is tévedtem sokat, hiszen anno, mikor J.K. Rowling itt járt Portóban, a helyi egyetemisták köpenye ihlette meg könyvéhez. Mint utóbb kiderült, a Portói Egyetem mellett található könyvtár, szintén nagy hatással volt az íróra. A köpenynek lenyűgöző története van. Mikor valakit felvesznek egy egyetemre megkezdődik a beavatása, mely 2 szemeszteren

keresztül tart. Ilyenkor a felsőbbévesek parancsainak kell engedelmeskedniük, egyen ruhát kapnak, de még nem a köpenyt, azt ugyanis ki kell érdemelni. Az egy év alatt a feladatok során összekovácsolódnak és szoros kötelék alakul ki köztük. Május elején a Queima das Fitas – azaz a szalagégetés – során a végzősök elbúcsúznak a köpenytől és egymástól, az elsőévesek pedig kiérdemlik azt. Ekkor egy hetes ünnepséget tartanak, melyen szavakkal kifejezhetetlen élmény részt venni. Minden karnak, egyetemnek vannak királyai, kik hatalmas fakanalukról ismerhetőek fel, valamint Portónak is van kiráya, aki mára szinte matuzsálem. A Queima végén az egyetemek felvonulnak a városban, Portó királya előtt és megünnepelik a végzősöket. Minél idősebb egy egyetem, annál előrébb van a felvonuláson. Egyetemenként elől mennek a harmadévesek, utánuk a kamionon a végzősök, utánuk sorra a többiek, majd a végén a frissen felvettek.

Szintén lenyűgöző ünnep a Sao Joao, mely a város védőszentjének állít tiszteletet, ekkor az utcák megtelnek, nap közben szardíniát árul mindenki az utcákon, és gumikalapáccsal ütik egymást az emberek, mely jó szerencsét és termékenység jelenti. Ezt egy tűzijátékkal zárják le éjfélkor. Ezt követően tradicionálisan kisétálnak az óceánpartra, ahonnan megnézik a napfelkeltét. Minden ember, kortól függetlenül az utcákon van reggelis és mulat. Az egyik legmeghatározóbb ünnep volt kinttartózkodásom alatt.

Szintén a kultúrához tartozik, ám nem annyira nemzeti, mint inkább nemzetközi tradíció, ezért inkább csak zárójelben jegyezném meg, hogy a portói cserediákok, ha jó idő van beleugranak a Ponte Luís hídról a Douro folyóba a kint tartózkodásuk végén, így ezt mi sem hagyhattuk ki.

A szemeszter vége

Eljött a félév vége és már csak az volt hátra, hogy lezárjam a tárgyaimat. Itt már tisztán kivehető volt, mely tárgyakat lesz könnyebb és melyeket nehezebb teljesíteni. Sorra jöttek a prezentációk, a félévet lezáró zárthelyik. A prezentációktól még mindig irtózom, különösen ha nem az anyanyelvemen kell

tartanom, de leküzdöttük őket. A számonkérések jól sikerültek. Egyes tanáraimmal különösen jóban lettem a végére, talán csak azért, mert némelyik kételkedett benne, vagy azért, mert különös érdeklődést mutattam. Az osztályozási rendszerük számomra érthetetlen logikával bír, így a mai napig nem tudom, milyen jegyeket hoztam haza, de szerintem nem kell szégyenkezniem miattuk. Az iskolában nem ütköztem nyelvi nehézségekbe, a tanáraimmal könnyen megértettük egymást, annak ellenére is, hogy voltak akik kevésbé és voltak akik kitűnően beszéltek angolul.

Saját tapasztalat

Életem legmeghatározóbb féléve volt az elmúlt. Annyi élménnyel gazdagodtam, annyi tapasztalatot gyűjtöttem, amennyit nem hittem volna, hogy lehetőségem lesz. Megtanultam egy idegen országban boldogulni, kapcsolatokat építeni, önellátónak lenni. Megismertem egy számomra korábban titokzatosnak tűnő kultúrát, tanultam a nyelvet, több-kevesebb sikerrel. Megkóstoltam a helyi ételeket, mint a Francesinha, vagy a Cachorro, ittam a helyi különleges borokból, melyeket otthon sosem próbálhattam volna ki. Szörföztem az óceánban, amiről korábban sosem gondoltam, hogy valaha is fogok, nem is olyan könnyű, mint amilyennek tűnik. Meglátogattam olyan helyeket, amik Portóból könnyen megközelíthetőek, és máskülönben nem lett volna rá lehetőségem. Voltam az Azori szigeteken egy 15 fős nemzetközi társasággal, ahol megismertem az egész szigetet. Liszabonban megnéztem a Magyar válogatott Portugália elleni focimeccsét, ami életre szóló élmény volt. Valenciában meglátogattam egyik jóbarátom, így egy kis szeletét Spanyolországnak is megismerhettem. Ellátogattam Geresbe, a nemzeti parkba, amihez foghatót korábban sosem láttam. És persze leugrottam a Ponte Luísról, ami talán nem a legkiemelkedőbb, de hányan mondhatják el magukról? Amiért azonban a eginkább hálás vagyok, az a rengeteg nagyszerű ember akit megismerhettem, a barátomnak nevezhetek és akik az életem részeivé váltak az Erasmusnak köszönhetően.